

Kırkıncı Ayetin Gizli Tarihi - On Sekiz Numarası

İkinci Vay — Beşinci Bölüm

Jeff Pippenger

2026-07-15

Vahiy dokuzdaki Ninova savaşını temsil eden “anahtar”, elbette bir anahtarın yaptığı şey olan bir dönüm noktasını meydana getiren bir tarihsel süreçle yerine gelmiştir. Benim iddiam, Ninova savaşının yalnızca İslâm’ın yükselişini belirleyen tarihsel anahtar olmadığı, aynı zamanda peygamberlik bakımından da bir anahtar olduğudur. Bu savaşın peygamberlik dinamikleri, Daniel ve Vahiy’de ortaya konulduğu üzere, Kutsal Kitap peygamberliğinin krallıklarına ait bütün çizgileri Daniel on birinci bölümle aynı hizaya getirmektedir. Bunu yaparken, söz konusu krallıkların hepsinin Daniel on birin son altı ayetine tanıklık etmesine ve daha da önemlisi kırkıncı ayetin dışsal gizli tarihinin mührünü açmasına imkân verir.

Ve sana göklerin egemenliğinin anahtarlarını vereceğim; yeryüzünde bağlayacağın her şey göklerde bağlanmış olacak ve yeryüzünde çözeceğin her şey göklerde çözülmüş olacak. Matta 16:19.

Muhammed’in Krallığının Salıverilişi ve Yükselişi

627’deki Ninova Savaşı, Tanrı’nın inayet sisinin eşlik ettiği Roma’nın hilesi aracılığıyla mağlup edilen Pers kudretinin son on yılının başlangıcını işaret etti. Bu, Muhammed’in İslâm ordularının yükselmeye başladığı dönüm noktasını işaret etti. Bu savaş, mevcut olan bir engeli ortadan kaldırdı; öyle bir engel ki, teoride Roma ile Pers’in her ikisi de güçlerini korumuş olsalardı varlığını sürdürecekti. Ne var ki, ikisi de bunu başaramadı.

Dizginleme ve Salıverme

İslâm’ın peygamberlikteki temsili içinde, Kutsal Yazı’nın daha ilk tanıtımından itibaren İslâm’ın dizginlenişini ve salıverilişini görürüz; nitekim Sara, Hacer ile İsmail’i dizginlemesi için İbrahim’i ikna etmişti.

Ve Saray Avram’a dedi: “Uğradığım haksızlık senin üzerine olsun; cariyemi koynuna ben verdim; fakat gebe kaldığını görünce, gözünde küçümsendim. RAB benimle senin aranda hüküm versin.” Ama Avram Saray’a dedi: “İşte, cariyen senin elindedir; ona uygun gördüğün gibi davran.” Saray ona sert davranınca, o da onun yüzünden kaçtı. Yaratılış 16:5, 6.

Daha o hadiseden önce bile, Hacer’in peygamberlik anlatısına dahil edilmesinin sebebi, Rab’bin Sara’nın çocuk sahibi olmasını “engellemiş” olmasıdır.

Abram’ın karısı Saray ona çocuk doğurmamıştı; ve onun Hacer adında Mısırlı bir cariyesi vardı. Saray Abram’a dedi: İşte, RAB beni doğurmaktan alıkoydu; rica ederim, cariyemin yanına gir; belki onun aracılığıyla çocuk sahibi olurum. Ve Abram Saray’ın sözünü dinledi. Yaratılış 16:1, 2.

Muhammed'e verilen Vahiy dokuzuncu bölümün "anahtarı" ve ardından Ninova Muharebesi ile gerçekleşen bu şey, peygamberlik tarihinin herhangi bir noktasında İslâm üzerindeki "sınırlamanın" kaldırılmasını temsil eder.

"Melekler, öfkeli bir atın sıyrılıp kurtulmaya ve bütün yeryüzünün yüzeyi üzerinde ileri atılmaya çabalaması şeklinde tasvir edilen dört rüzgârı tutmaktadır; o at, geçtiği yol boyunca yıkım ve ölümü taşımaktadır." Manuscript Releases, cilt 20, 217.

Muhammed'in krallığının "yükselişi ve düşüşü", bir yükseliş ve düşüş olarak değil, daha ziyade bir "salıveriliş" ve bir "zapt altına alınış" olarak tasvir edilir. İslâm peygamberlikte salıverildiğinde, bu salıveriliş Ninova Savaşı ile tasvir edilmiştir.

Yalnızca Vaylar

Yedi borudan yalnızca İslâm'a ait olan vay boruları, peygamberlik tarihine ilk kez dâhil edildikleri andan deneme süresinin kapanışına kadar, tutarlı bir güç olarak tarih boyunca uzanır. Batı Roma'nın üzerine gelen ilk dört boru, Odoacer, Genseric, Attila the Hun ve Alaric'i temsil etmiş; böylece son günlerdeki dört takdirî yargı gücünü simgelemiştir; ancak onların çağdaş karşılığı, o dört eski gücün doğrudan soyundan gelen bir yapı değildir. Vay borularında ise durum böyle değildir. İslâm tarihe bir kez girdikten sonra, deneme süresinin kapanışında tamamen serbest bırakılıncaya dek, salıverilme ve kısıtlanmanın doğrudan bir çizgisi içinde sürer. Vay borularında "anahtar" olan "salıverilme", Nineveh Muharebesi ile işaretlenmiştir.

Nikomedia ve 27 Temmuz 1299

Öncüler, 27 Temmuz 1299 tarihini, 27 Temmuz 1449'da sona eren yüz elli yılın başlangıcı olarak doğru biçimde belirlediler; bu tarih de, 11 Ağustos 1840'ta sonuçlanan üç yüz doksan bir yıl ve on beş günün başlangıcını teşkil etti.

Bir önceki makalede, Osmanlı Beyliği'nin kurucusu Osman I'nın oğlu Sultan Orhan Gazi'nin, önemli Bizans şehri Nikomedia'yı kuşatma altına aldığı sırada, 1333'ten 1337'ye kadar Nikomedia üzerine getirdiği kuşatmayı tespit ettik. Bu kuşatma, babası Osman ile başlamış olan Nikomedia'ya karşı savaşın sonucudur. Vahiy dokuzuncu bölüm, onuncu ayetteki yüz elli yıl 27 Temmuz 1299'da başladı ve bir peygamberliğin başlangıcı olarak, bu başlangıç tarihiyle ilişkili tarihin dikkate alınması gerekir. Osman I (Osmanlı hanedanının kurucusu), Sultan Orhan Gazi'nin babasıydı; 27 Temmuz 1299'da, Nikomedia bölgesinde, Nikomedia şehrine yakın olan Bafeus Muharebesi'nde Bizans İmparatorluğu'na karşı önemli bir erken zafer kazandı; bu şehir, Roma ve erken Bizans tarihinde son derece önemli bir başkentti.

Baba ve Oğul

27 Temmuz 1299'da Osman'ın kuvvetleri, yerel bir vali tarafından komuta edilen bir Bizans ordusunu yenilgiye uğrattı. Bu savaş, Osman'ın Bitinya'da (Kuzeybatı Anadolu) iktidarını pekiştirmeye başlamasının ardından elde ettiği ilk büyük bağımsız askerî başarılarından biri kabul edilir. Bu olay, küçük bir Türk beyliğinden (kabile prensliği) giderek yükselen, sonunda Bizans topraklarına meydan okuyacak ve onları fethedecek bir güce dönüşümde önemli bir aşamayı işaret

etti. Bu tarih, nihayetinde 1453'te Konstantinopolis'in düşüşüyle Osmanlı İmparatorluğu'nun kuruluşuna yol açan, İslam için bir büyüme döneminin başlangıcını işaret eder. Osman, gazi savaşçılarından (İslami saikle hareket eden sınır akıncıları) yararlandı ve bu noktada gazi sınır savaşçılarından, Osman'dan başlayıp ardından oğlu Orhan'a uzanan süreçte giderek gelişen daha düzenli bir ordu hâline gelme süreci başladı. Osman'ın mirasının diğer önemli unsurları arasında, bunun İslam'ın mülkü elinde tutmasına imkân vermesi de vardır; zira dağınık vur-kaç taktikleri kendilerine yalnızca zaferlerinin ganimetlerini bırakan, fakat hiçbir zaman herhangi bir toprak bırakmayan gazi savaşçılarından savaş tarzının aksine durum böyleydi.

27 Temmuz 1299'da Osman, Nikomedia bölgesinde bir sefer başlattı ve otuz dört yıl sonra oğlu, başkent Nikomedia şehri üzerine dört yıl süren bir kuşatma başlattı. Başlangıçta baba, sonda oğul. Savaş, Nikomedia olarak temsil edilen bölgeye karşı başlar ve Nikomedia bölgesinin başkent şehri olan Nikomedia'nın ele geçirilmesiyle sona erer. 1299'dan 1337'ye kadar otuz sekiz yıllık bir dönem vardır ve peygamberlik bakımından "otuz sekiz" sayısı ayağa kalkışı simgeler.

Bunun üzerine, "Kalkın ve Zered Vadisi'ni geçin" dedim. Biz de Zered Vadisi'ni geçtik. Kadeş-Barnea'dan çıkıp Zered Vadisi'ni geçinceye kadar geçen süre otuz sekiz yıldır; ta ki RAB'bin onlara ant ettiği üzere, savaşçı erkeklerden oluşan o kuşağın tümü ordunun arasından tükenip gidinceye dek. Yasa'nın Tekrarı 2:13, 14.

27 Temmuz 1299'dan 27 Temmuz 1449'a kadar olan yüz elli yıl, Vahiy dokuzuncu bölümdeki ikinci yayın Osmanlı İmparatorluğu'nun kuruluşuna götüren dönemi temsil eder. Nikomedia'nın kademeli olarak fethedilişine ait otuz sekiz yıl, bir baba ile (Osman) başlamış ve onun oğlu ile (Orhan) sona ermiştir. Bu dönem, kabilevi bir beyliğin imparatorluğa doğru kademeli yükselişinin ilk adımını tasvir eder.

27 Temmuz 1299'dan 27 Temmuz 1449'a kadar olan yüz elli yıl, otuz sekiz yılın sonunu belirleyen dört yıllık bir kuşatmayı kapsar. Nikomedia'nın fethedilmesinin başlangıcı baba Osman tarafından oldu ve sonu, 1333'ten 1337'ye kadar süren dört yıllık bir kuşatma ile tamamlandı; Osman'ın oğlu tarafından yürütülen bir kuşatma.

Yüz elli yıl 27 Temmuz 1449'da sona erdiğinde, Bizans imparatoru Konstantinos On Birinci, yani Doğu Roma'nın son Konstantinos'u, tahta çıkmak için Türklerden izin istedi. O tarihten Konstantinopolis'in fethine kadar dört yıl vardı. Bu dört yıl, Konstantinopolis kuşatmasıyla sona erdi ve son Konstantinos kuşatma sırasında öldü. İslâm'ın yükselişi, yüz elli yıllık peygamberliğin ilk otuz sekiz yılıyla temsil edilir; bu dönem, dört yıllık bir kuşatmayla doruğa ulaştı. Yüz elli yıl sona erdiğinde, İslâm, Doğu Roma'nın o sırada Türklerin sahip olduğu güç tarafından aşağılanmış olduğu bir noktaya kadar yükselmişti. 27 Temmuz 1449'daki aşağılanmadan itibaren geçen dört yıl, Konstantinopolis bir kuşatmayla ele geçirilirken Doğu Roma'nın düşüşüne götürdü. İlk otuz sekiz yılın sonu bir kuşatmayla belirlenir ve Osmanlı İmparatorluğu'nun kuruluşu da bir kuşatmayla belirlenir.

Musa'nın Tesniye'de ortaya koyduğu üzere otuz sekiz sayısı, çölde kırk yıl süren dolaşmanın yargısının son otuz sekiz yılını temsil eden bir simgedir. Dolayısıyla otuz sekiz sayısı, simgesel olarak kırk sayısı ile bağlantı taşır. Osman, 27 Temmuz 1299'da Nikomedia bölgesini aldı ve otuz sekiz yıl sonra oğlu bu bölgenin başkentini aldı. Bölge de başkent de Nikomedia idi. Tarihçiler bu savaşı, Osmanlı İmparatorluğu'nun yükselişinin tam başlangıcını belirleyen "iki" adımdan ilki olarak tanımlar. Tarih belirlendiği ikinci adım ise 1301'deki İznik Muharebesi'dir. Orada baba Osman, İznik denilen bölgeyi aldı; otuz yıl sonra, 1331'de ise oğlu, eski bir Roma başkenti olan ve adı İznik olan başkent şehrini aldı.

1299 yılı ve Nikomedia Savaşı ile bağlantılı olarak, iki adımdan ilkinin ardından, ikinci adım iki yıl sonra, 1301'de geldi. 1299, otuz sekizin bir simgesidir; ve iki yıl sonra (kırk), İznik bölgesi baba tarafından ele geçirilir. Eski İsrail'in vaat edilmiş ülkeyi ele geçirmek üzere ayağa kalkışındaki otuz sekiz ve kırk ilişkileri, 27 Temmuz 1299 ve 1301'de temsil edilmektedir. İslâm'ın yükselişindeki o ilk iki adım, babanın bölgeyi fethetmesiyle başlayan ve oğlun sonunda bölgenin başkentini fethetmesiyle tamamlanan askerî seferlerle işaretlenmiştir. İki başkent düştüğünde, kuşatma altında düştüler. Her iki başkent de bir dönem Doğu Roma'nın başkentleri olmuştu.

27 Temmuz 1299 ile 1301, 11 Ağustos 1840'ta son bulur; bu tarih, Litch'in ilk kez, nihayetinde 11 Ağustos 1840'ta gerçekleşecek olan üç yüz doksan bir yıl ve on beş günlük peygamberlik hakkındaki görüşünü ve öngörüsünü yayımladığı 1838 yılının tarihini temsil eder. Milleritler için ayağa kalkışın iki aşaması 1838 ve 1840 yıllarıydı.

"1840 yılında, peygamberliğin bir başka dikkate değer yerine gelişi yaygın bir ilgi uyandırdı. Bundan iki yıl önce, İkinci Geliş'i vaaz eden önde gelen din görevlilerinden biri olan Josiah Litch, Vahiy 9'un bir açıklamasını yayımlayarak Osmanlı İmparatorluğu'nun düşüşünü önceden bildirmişti. Onun hesaplamalarına göre, bu güç 'Milattan Sonra 1840 yılında, Ağustos ayı içinde bir zamanda' devrilecekti; ve bunun gerçekleşmesinden yalnızca birkaç gün önce şöyle yazdı: 'İlk dönemin, 150 yılın, Deacozes'in Türklerin izniyle tahta çıkmasından önce tam olarak yerine gelmiş olduğunu ve 391 yıl on beş günün de ilk dönemin sonunda başladığını kabul edersek, bu süre 11 Ağustos 1840'ta sona erecektir; o zaman Konstantiniyye'deki Osmanlı gücünün kırılması beklenebilir. Ve bunun da gerçekten böyle olduğu görülecektir, buna inanıyorum.'—Josiah Litch, Signs of the Times ve Expositor of Prophecy'de, 1 Ağustos 1840."

"Tam belirtilen zamanda Türkiye, elçileri aracılığıyla Avrupa'nın müttefik devletlerinin himayesini kabul etti ve böylece kendisini Hristiyan ulusların denetimi altına koydu. Olay, öngörüğü tam olarak yerine getirdi. Bu bilinir hâle gelince, kalabalıklar, Miller ile arkadaşlarının benimsediği peygamberlik yorumlama ilkelerinin doğruluğuna ikna oldular ve advent hareketine harikulade bir ivme kazandırıldı. Öğrenimli ve mevki sahibi kişiler, hem onun görüşlerini vaaz etmede hem de yayımlamada Miller'la birleştiler; 1840'tan 1844'e kadar çalışma süratle yayıldı." The Great Controversy, 334, 335.

Litch'in '38 tarihli öngörüsü ve onun '40 tarihli düzeltilmiş görüşü, düzeltilmiş öngöründen on gün önce, 1 Ağustos'ta kaleme aldığı nihai beyanını da içerir. Dünyayı, Kutsal Kitap peygamberliğinin

doğru yöntemine ikna eden şey, öngörünün yerine gelmesiydi. Eski İsrail'in ayağa kalkışını belirleyen otuz sekiz yıl, Kızıldeniz geçişinden Kadeş'teki ilk isyana kadar geçen iki yılı da kapsamaktaydı.

Çünkü benim izzetimi, Mısır'da ve çölde yaptığım mucizelerimi görmüş, şimdi beni bu on kez denemiş ve sesime kulak vermemiş olan o adamların hiçbiri, atalarına ant içtiğim diyarı kesinlikle görmeyecektir; bana karşı kışkırtıcı olanların hiçbiri de onu görmeyecektir. Sayılar 14:22, 23.

Bu isyan, on denemenin sonuncusu olarak tanımlanmaktadır. On denemeden oluşan iki yıllık bir sınanma dönemi, çölde geçirilen otuz sekiz yıla eklenerek 1838 ve 1840 yıllarını tipolojik olarak temsil etti; ve 1840 yılı, on günlük bir dönemi içeriyordu.

Ve 27 Temmuz 1299'da Osman ile İslam'ın yükselişinin başlangıç noktası, 1337'de dört yıllık bir kuşatma ile sona eren otuz sekiz yıllık bir dönemi başlatır. 27 Temmuz 1299, tarihçilerin Osmanlı İmparatorluğu'nun yükselişinin başlangıç noktası olarak tanımladığı iki adımdan ilkiydi; ikinci adım ise 1301'di. 1299 ve 1301'deki Nikomedia ve Nikaia savaşlarının iki adımı, 1838 ve 1840'ı simgeler. Peygamberliğin başlangıcı, sonunu tasvir eder.

Nikomedia ve İznik, kendi tarihlerinde Doğu Roma'nın başkentleri olarak bir süre hizmet ettiler. Elbette, Konstantinopolis nihayetinde 330'dan 1453'e kadar doğunun başkenti oldu. Nikomedia ile İznik, Konstantinopolis'in düşüşünü tipolojik olarak temsil eder; bunların hepsi, İslâm'ın önce bölgeyi ele geçirdiği ve ardından başkenti aldığı bir seferin sonucunu belirleyen İslâm kuşatmalarıyla düştü.

1333'ten 1337'ye kadar süren ilk dört yıllık kuşatma, peygamberliğin sona erdiği 1449'dan 1453'e kadar olan dört yılı temsil eder. Üç yüz doksan bir yıl on beş gün sonra, 27 Temmuz 1299 ve 27 Temmuz 1449 tarihçesinin alfa tarihinde temsil edildiği üzere, 'otuz sekiz ve kırk' özelliklerinde temsil edilen peygamberlik gücü altında Milleritler 'yükselirken' İslam sınırlandırılır. İslam'ın yükselişi ile Tanrı'nın son günlerdeki habercilerinin yükselişi, 38 ve 40'ın sayısal ilişkisiyle oluşturulmuş sayısal bir simgede temsil edilmektedir.

Hezekiel otuz yedide İslâm, ölü kuru kemiklerin üzerine üflenerek onların büyük bir ordu olarak ayağa kalkmalarını sağlayan doğu rüzgârının mesajıdır. Hezekiel'in mesajı ulaştığında, tıpkı 1838 ve 1840'taki Millerit tarihçesinde olduğu gibi, ayağa kalkış başlar. O mesaj 11 Eylül'de geldi ve yakında gelecek Pazar yasasında o kemikler büyük bir ordu olarak ayağa kalkar. Son günlerde galip kilise olarak Tanrı'nın ordusunun ayağa kaldırılması, 1838 ve 1840 ile simgelenmiştir. 11 Eylül'den Pazar yasasına kadar olan dönem, 1840'tan 1844'e kadar olan dönemle simgelenmişti; fakat aynı zamanda 31 Aralık 2023'ten Nashville'in ateş toplarına kadar olan dönemi de simgelemektedir.

Doğu Roma

İmparatorluğun I. Konstantinos (Büyük) tarafından bölünmesinden son Konstantinos'a kadar olan süreç, doğu Roma'nın peygamberlik tarihini temsil eder. Dolayısıyla peygamberlik dönemi, adlarının da gösterdiği üzere, peygamberliksel ya da simgesel bir baba ile bir oğul tarafından

işaretlenmiştir; her ne kadar Büyük Konstantinos ile On Birinci Konstantinos arasında doğrudan bir kan bağı bulunmasa da. İlk ve son Konstantinos ayrıca peygamberlikte alfa ve omega simgeleri olarak temsil edilir; baba (alfa), Konstantinopolis'i başkent olarak seçmiş, oğul (omega) ise Konstantinopolis başkent olmaktan çıktığında kuşatma sırasında ölmüştür. Doğu Roma'nın peygamberlik dönemi ilk ve son Konstantinos tarafından işaretlenmiştir. 27 Temmuz 1299'da başlayan 150 yıllık dönem, 38 yıllık bir dönemi kapsar ve 40 yıllık bir kuşatma ile sona erer. Bu kuşatma, 1449'dan 1453'e kadar olan dönemin tipiydi. Nikomedia seferi, bir toprağın fethedilmesiyle başlamış ve o toprağın başkentinin fethedilmesiyle sona ermiştir. İlk ve son Konstantinos örneğinde olduğu gibi, Nikomedia'nın fethedilmesi de bir baba ile (ilki) başlamış ve bir oğul ile (sonuncusu) sona ermiştir.

Dört yıl

Yüz elli yılın açılış dönemindeki dört yıllık bir kuşatma, 1449 yılında son Konstantin'in alçaltılmasından Konstantinopolis'in kuşatılıp düştüğü 1453 yılına kadar olan dört yıla götürdü. İkinci vay'ı temsil eden, üç yüz doksan bir yıl ve on beş günlük zaman peygamberliği 27 Temmuz 1449'da başladı ve 11 Ağustos 1840'ta sona erdi. Bu tarih, Kızkardeş White'ın Tanrı'nın kudretinin görkemli bir tezahürü olarak adlandırdığı dört yıllık bir dönemin başlangıcını işaret eder.

“Üçüncü meleğin bildirisi'nin ilanına katılan melek, bütün yeryüzünü kendi görkemiyle aydınlatacaktır. Burada, dünya çapında kapsamı olan ve alışılmadık güçte bir iş önceden bildirilmektedir. 1840–44 Advent hareketi, Tanrı'nın kudretinin görkemli bir tezahürüydü; birinci meleğin bildirisi dünyadaki her misyon istasyonuna ulaştırıldı ve bazı ülkelerde, on altıncı yüzyıldaki Reform'dan bu yana herhangi bir ülkede görülmuş olan en büyük dinî ilgi yaşandı; ancak bütün bunlar, üçüncü meleğin son uyarısı altındaki güçlü hareket tarafından aşılacaktır.” The Great Controversy, 611.

İslam, 11 Ağustos 1840'ta dizginlendi ve Pentikost'ta Kutsal Ruh'un dökülmesiyle ve Vahiy on sekizinci bölümdeki kudretli meleğin inişiyle uyum içinde olan dört yıllık bir dönem yaşandı; bu, üçüncü yayın İslamı tarafından New York'un “büyük binaları”nın 11 Eylül'de vurulduğu zamandır. 11 Eylül, yüz kırk dört binin mühürlenme zamanının başlangıcını işaret eder. Mühürleme bir zaman dilimidir ve mühürleme döneminin sonu, dönemin başlangıcının özelliklerini taşır. Mesih 11 Eylül'de indiğinde, 31 Aralık 2023'te, mühürlemenin son dönemi başladığında, iki tanığı diriltmek üzere inecek olan Mikail'i örneklendirmiş oldu.

Ninova'nın savaşı olan anahtar, 1453 yılına dek doğu Roma'yı yıkıma uğratacak olan İslâm'ın çeşitli salıverilişlerini temsil eder. Onuncu ayetin “beş ay” olarak ifade edilen yüz elli yılı içinde, hem başlangıç hem de bitiş dört yıllık bir dönemi içerir. Bu iki dört yıllık dönem, 1840'tan 1844'e kadar uzanan ve Mesih'in “bütün yeryüzünü kendi görkemiyle” aydınlatacağı dört yıllık bir döneme işaret eden üç yüz doksan bir yıl ve on beş günün sona erişiyle bağlantılıdır. 1844 yılında peygamberlik zamanı artık uygulanmaz oldu; çünkü zaman “artık olmayacaktı.”

Ve göğü ve onda bulunan şeyleri, yeri ve onda bulunan şeyleri, denizi ve onda bulunan şeyleri yaratan, sonsuza dek yaşayanın üzerine ant içti ki, artık vakit olmayacaktır. Vahiy 10:6.

1333'ten 1337'ye, 1449'dan 1453'e, 1840'tan 1844'e

Dört yıllık dönemlerden oluşan o üç çizgi, 11 Eylül'den Pazar yasasına kadar uzanan mühürleme zamanı ile uyumludur; ayrıca, 31 Aralık 2023'ten İslam'ın Nashville'in ateş toplanını göndermek üzere yeniden serbest bırakılmasına kadar temsil edilen, 11 Eylül'den Pazar yasasına kadar uzanan fraktal ile de uyumludur.

31 Aralık 2023'ün peygamberlik fraktalı ile Nashville'in ateş toplanına kadar olan süreç, 9/11'den Pazar yasasına kadar uzanan mühürleme zamanıyla bütünüyle hizalanan üç adet dört yıllık peygamberlik dönemince örneklendirilmiştir. Böylece, dört tanık 31 Aralık 2023'ten Nashville saldırısına kadar olan tarihi teşhis etmektedir ve bu tanıkların her biri için “anahtar” olan, Ninova savaşıdır. 1333, 1449, 1840 ve 9/11'in tümü dönüm noktalarıydı—“anahtarlar.”

“Geçmişin tarihinden öğrenilecek dersler vardır; ve bunlara dikkat çekilmektedir ki herkes, Tanrı'nın şimdi de her zaman işlemiş olduğu aynı çizgiler üzerinde çalıştığını anlasın. O'nun eli, O'nun işinde ve uluslar arasında şimdi de, tıpkı müjdenin ilk kez Aden'de Âdem'e ilan edildiği zamandan beri olduğu gibi, görülmektedir.

“Ulusların ve kilisenin tarihinde dönüm noktası olan dönemler vardır. Tanrı'nın takdirinde, bu farklı krizler geldiğinde, o zaman için gereken ışık verilir. Eğer kabul edilirse, ruhsal ilerleme olur; eğer reddedilirse, ruhsal gerileme ve batış izler. Rab, Sözü'nde, geçmişte sürdürüldüğü gibi gelecekte de, ta son çatışmaya kadar, Müjde'nin etkin işini gözler önüne sermiştir; o zaman Şeytanî güçler son harikulade hamlelerini yapacaklardır.” Bible Echo, 26 Ağustos 1895.

Nikomedia

Diocletian, 284 yılında imparator olduktan sonra, 293 yılında imparatorluğu hukuken Doğu ve Batı olarak bölüp Tetrarşi sistemini kurduğunda, Nikomedia'yı Roma İmparatorluğu'nun doğu başkenti olarak seçti. Nikomedia, birkaç on yıl boyunca Doğu'daki başlıca idarî ve askerî başkent olarak hizmet etti. Büyük Konstantin, yakınlardaki Byzantion'da yeni başkenti inşa etmeye karar vermeden önce onu bir üs olarak kullandı (ve 330 yılında adını Konstantinopolis olarak değiştirdi). Konstantinopolis ana başkent olduktan sonra bile, Nikomedia Marmara Denizi'nin doğu kıyısında stratejik bir konumda bulunan büyük bir bölgesel merkez olarak kaldı. Dolayısıyla, Roma veya Konstantinopolis gibi daimî başkent olmamakla birlikte, Nikomedia Roma tarihindeki kritik bir geçiş döneminde resmen doğu başkenti olarak tayin edilmişti. Yüz elli yılın başlangıcında doğu Roma'nın bir başkenti fethedilir, sonunda da doğu Roma'nın bir başkenti fethedilir. Her iki fetih de bir kuşatmayı içeriyordu.

Diocletianus

İmparator Diocletian, 293 yılında Tetrarşi sistemini uygulamaya koyduğunda, Nikomedia'yı Roma İmparatorluğu'nun doğudaki başkenti olarak resmen belirledi. Tetrarşi sistemi, imparatorluğun batı ve doğu olmak üzere ikiye ayrılmasından oluşuyordu; hem doğuda hem de batıda, “tetrarşi” sözcüğünün ifade ettiği dört sayısını oluşturmak üzere bir kıdemli imparator (Augusti) ve bir genç imparator (Caesar) bulunuyordu.

Alfa ve Omega

Diocletian, Smyrna kilisesinin omega simgesidir; Nero ise alfa simgesidir. Büyük Konstantin, Bergama kilisesinin alfa simgesidir; Justinian ise omega simgesidir.

Roma'nın doğu ve batı olarak "hukukî" bölünmesi (ki bu kalıcı olmadı) Diocletianus tarafından gerçekleştirildi; Roma'nın doğu ve batı olarak peygamberlikteki bölünmesi ise Konstantinus tarafından gerçekleştirildi. Smyrna ile temsil edilen zulmün ikinci simgesel kilisesinin tarihi boyunca, Roma hukukî olarak doğu ve batı diye bölündü; Pergamos ile temsil edilen uzlaşmanın üçüncü simgesel kilisesinin tarihinde ise Roma peygamberlikte doğu ve batı diye bölündü. 293 alfa idi ve 330 omega idi; ve 11 Mayıs 330'da Büyük Konstantinus, Konstantinopolis'i İmparatorluğun başkenti olarak takdis etti.

Diocletianus'un 293 yılında gerçekleştirdiği hukuki bölünme, onu izleyen iç savaşlar nedeniyle, doğuda Konstantinus ile batıda Licinius'un Hristiyanlığı yasallaştıran Milano Fermanı'nı yayımladıkları 313 yılına kadar çözülüp dağıldı; böylece, dört eşgüdümlü hükümdardan oluşan ve iki ana güç (Batı'da Konstantinus ve Doğu'da Licinius) arasındaki bir mücadeleye dönüşerek çöken Tetrarşi fiilen sona ermiş oldu. Çöküşü başlatan bu hukuki bölünme, bölünmeden bölünmeye uzanan yirmi yıllık bir dönemi temsil eder ve her iki bölünme de sistemin çöküşünü hızlandırmıştır.

İzmir kilisesi, 64 yılında, Roma'nın büyük yangınının Hristiyanlara zulmetmek için Nero tarafından kullanılmasıyla başladı; Nero, yangını başlatmakla Hristiyanları suçlamıştı. Nero, zulmün başlangıcını belirler ve son günlerdeki nihai zulmü simgeler. O nihai zulüm, lütuf süresinin kapanışına dek sürer; o zaman papalık gücü, yardım edecek kimse olmaksızın sonuna gelir. Böylece ilk zulüm dönemi Roma'nın yakılmasıyla başladı ve Roma'nın yakılmasıyla sona erer.

Canavarın üzerinde gördüğün on boynuz ise fahişeden nefret edecek, onu ıssız ve çıplak bırakacak, etini yiyecek ve onu ateşle yakacaktır. Vahiy 17:16.

İzmir kilisesi, Roma'nın büyük yangınının Hristiyanlara zulmetmek için Neron tarafından kullanıldığı ve Neron'un yangını başlatmakla Hristiyanları suçladığı 64 yılında Neron'la başladı. İki yüz elli yıl sonra, 313'te Milano Fermanı ile sona erdi. "Ferman", Diocletianus'un hukuki taksimiyle başlayan yirmi yıllık bir dönemin sonudur; aynı zamanda, Neron'la başlamış olan İzmir'in iki yüz elli yılının da sonuydu. İzmir kilisesi ve Neron tarafından temsil edilen iki yüz elli yıllık zulüm dönemi, Diocletianus'un meydana getirdiği en şiddetli zulmün on yılını da içeriyordu. Bu on yıllık zulüm, imparatorluğu 293 yılında hukuken ikiye ayırmasıyla başlayan Diocletianus'a ait yirmi yılın son yarısıydı. Diocletianus'un 293 yılında imparatorluğu doğu ve batı olarak hukuken taksim etmesiyle, iki adet on yıllık dönemden oluşan yirmi yıllık bir dönem başladı.

Diocletianus, imparatorluğu hukuken doğu ve batı olarak bölmüştür; böylece, Konstantin tarafından gerçekleştirilen peygamberlikteki bölünmenin bir simgesini teşkil etmiştir. Diocletianus'un bölünmesi doğu ve batı şeklindeydi; ancak bu düzenleme, doğuda iki, batıda da iki hükümdardan oluşuyordu. Her bölge için bir birincil ve bir ikincil hükümdar bulunuyordu. 23 Şubat 303'te Diocletianus, Hristiyanlara karşı birkaç "ferman"ın ilkinin yayımlanmış, böylece Büyük

Zulüm'ün (Diocletianus Zulmü olarak da adlandırılır) başlangıcını işaret etmiştir; bu, Roma İmparatorluğu'nda Hristiyanlara karşı gerçekleştirilen en şiddetli ve en yaygın zulümdü.

İzmir'deki kilisenin meleşine yaz: Ölmüş ve dirilmiş olan, ilk ve son olan şöyle diyor: Senin işlerini, sıkıntını ve yoksulluğunu biliyorum; ama sen zenginsin. Yahudi olduklarını söyleyip de olmayanların, tersine Şeytan'ın havrası olanların küfürlerini de biliyorum. Çekeceğin şeylerden hiçbirinden korkma. İşte, sınanasınız diye İblis bazılarınızı zindana atacak; on gün sıkıntı çekeceksiniz. Ölümüne kadar sadık ol, ben de sana yaşam tacını vereceğim. Kulağı olan, Ruh'un kiliselere ne dediğini işitsin. Galip gelen, ikinci ölümden zarar görmeyecektir. Vahiy 2:8-10.

Büyük Zulüm, 313 yılına kadar Diocletianus'un halefleri (özellikle Galerius) döneminde devam etti; bu tarihte Milano Fermanı ile sona erdi. Nero, Smyrna kilisesiyle temsil edilen peygamberlik döneminin omega zulmü olarak Diocletianus'ta tipikleşen zulmün alfa simgesidir. Zulüm, doğunun Konstantinus'u ile batının Licinius'u arasında yapılan siyasî bir evlilik ve bir antlaşma ile sonuçlandı. Şubat 313'te Konstantinus ile Licinius Milano'da bir araya geldiler ve imparatorluğun her yanında Hristiyanlara (ve başkalarına) dinî hoşgörü tanıyan Milano Fermanı'nı yayımladılar. Siyasî ittifaklarını güçlendirmek için Licinius, bu görüşme sırasında ya da bu görüşmenin civarında Constantia ile (Konstantinus'un üvey kız kardeşi) evlendi. Bu evlilik, iki imparator arasındaki anlaşmayı mühürleyen klasik bir Roma siyasî ittifakıydı ve yıllar süren iç savaştan sonra imparatorluğun geçici olarak istikrar kazanmasına yardımcı oldu. Bu ittifak uzun sürmedi. Konstantinus ile Licinius daha sonra birbirleriyle savaştılar ve Konstantinus, 324 yılında Licinius'u yenerek tek hükümdar oldu.

Nero'dan Konstantin'e kadar, iki yüz elli yıllık Smirna'nın peygamberlik dönemi tamamlandı; ve 313 yılında uzlaşma kilisesi olan Bergama kilisesi başladı, 538'de Tiyatira kilisesiyle sona erdi. Smirna'nın iki yüz elli yılı bir zulüm dönemini temsil ediyordu ve genel dönemin sonunda, Diokletianus zulmü Vahiy'in "on günü"nü (on yılını) yerine getirdi; burada zulmün en kötü dönemi, genel dönemin bir fraktalını temsil eder. On yıl, iki yüz elli yılın bir fraktalıdır. O on yıl, Nero'nun zulmünün omegasını temsil eder ve onların sonunda imparatorluğun doğu ve batı olarak omega bölünmesi gerçekleşir.

Evlilik ve Boşanma

Smyrna, 64 yılında Roma'nın yakılmasıyla başladı ve iki yüz elli yıl sonra, 313 yılında Milano Fermanı ve doğu ile batının siyasî evliliğiyle sona erdi. Zulmün on yıllık fraktalı 303 yılında başladı ve 313 yılında Milano Fermanı ile doğu ile batının siyasî evliliğiyle sona erdi. Diocletianus tarafından 293 yılında doğu ile batının hukukî bölünmesiyle başlayan yirmi yıl, 313 yılında doğu ile batının siyasî evliliğiyle sona erdi. 313 yılında doğu ile batı arasındaki evlilik antlaşması, Konstantin'in batının Licinius'unu yenerek Roma'nın tek hükümdarı olduğu 324 yılındaki boşanmayla sona erdi. 324 yılındaki peygamberlik niteliğindeki boşanma, 321'deki ilk Pazar yasasından üç yıl sonra gerçekleşti.

313'ten 330'a kadar olan on yedi yıl, siyasî bir evliliği, Smyrna ve Nero ile temsil edilen zulmün sonunu ve Pergamos ile temsil edilen uzlaşma kilisesinin başlangıcını tanımlar. Evlilikte, 313

yılında Pergamos'un başlangıcını, 321'de ilk Pazar yasasıyla başlayan zulmün başlangıcı izledi. Bunun ardından, doğu ile batıyı Konstantin yönetimi altında tek bir imparatorluk içinde bir araya getiren 324 yılındaki peygamberliksel boşanma geldi. Altı yıl sonra, 330'da doğu ve batı arasındaki bölünme peygamberliksel olarak tekrarlandı. Bu on yedi yıl, 538'de Thyatira kilisesi peygamberlik tarihinde ortaya çıkıncaya kadar sürecek olan Pergamos kilisesinin alfa dönemini temsil eder. Bu alfa dönemi, 330'dan 538'e kadar olan dönemin sonunda bir omega tarihini temsil edecekti. Pergamos'un omega tarihi, 496, 508 ve 533 dönemini temsil eder.

On Yedi Yıl

Rafya Muharebesi'ndeki Ptolemaios "on yedi yıl" hüküm sürdü; Rafya Muharebesi ile Panyum Muharebesi arasında da "on yedi yıl" vardı. Bu on yedi yıl, sembolik olarak 313'ten 330'a kadar olan on yedi yıllı uyum içindedir. Nero'nun İzmir'e ait iki yüz elli yılı, Pergamos kilisesinin ilk on yedi yılına öncülük etti ve Daniel sekiz on dördüncü ayetin 2300 yılının başlangıç noktası olan, MÖ 457'de üçüncü fermanla başlayan iki yüz elli yıllı bağlantılıdır; bu da Adventizmin temeli ve merkezî sütunudur. İki yüz elli yıllık iki tanık, 1776'da başlayıp bu yıl, 2026'da sona eren, Kutsal Kitap peygamberliğinin altıncı krallığının iki yüz elli yılıyla uyum içindedir.

Adventizmin öncüleri, 313'ten 330'a kadar olan on yedi yılı ne gördüler ne de anladılar; zira 1844'te henüz yedinci gün Sebti ya da güneş günü meselesini dahi anlamış değillerdi. Bununla birlikte, Vahiy dokuzuncu bölümün onuncu ayetindeki yüz elli yılı fark ettiler ve bu, 11 Ağustos 1840'ta sona eren üç yüz doksan bir yıl ve on beş günlük döneme götüren bir sürecin başlangıç noktası hâline geldi. Bu anlayış, Tanrı'nın kudretinin güçlü bir "tezahürünü" meydana getirdi.

Öncüler, Vahiy dokuzda yüz elli yıllık ikinci bir dönemi fark etmediler. Onların temel anlayışı, Vahiy dokuzun "yeni ışığı"nın üzerine inşa edildiği platformu temsil eder. Bu ışık, Ninova savaşının "anahtarı" ile açılır. Bu "anahtar", peygamberlik öğrencisinin Daniel ve Vahiy'de temsil edilen Kutsal Kitap peygamberliğinin bütün krallıklarını tanımasına imkân verir. Babil, Med-Pers, Yunanistan, Seleukos ve Ptolemaios imparatorlukları, Muhammed'in krallığı ve daha da önemlisi, yalnızca Roma'nın değil, aynı zamanda doğu ve batı Roma krallıklarının, ayrıca Birleşik Devletler'in (sahte peygamber), papalığın (canavar) ve Birleşmiş Milletler'in (ejderha) yükseliş ve düşüşünü tanımlayarak Roma imparatorluğunu büyütüp belirginleştirir. Bu krallıkların bütün yükseliş ve düşüşleri, sonunda dünyayı Armagedon'a götüren ejderhanın, canavarın ve sahte peygamberin hareketlerine tanıklık eder. Bu hareket, Daniel on birin son altı ayeti içinde temsil edilmektedir; bu hareketin başlangıcı ise kırkinci ayetin gizli tarihinde temsil edilmektedir.

Ninova savaşı, Roma imparatorluğunun, doğu ve batı Roma krallıklarının ve papalık Roma'sının tanıklıklarını son zaman olaylarının dizilişi içinde uyumlu hâle getirmek için peygamberlikte başvuru noktasını sağlar. Böylece Ninova savaşı, Roma'ya ilişkin çeşitli peygamberlik tanıklıklarını bütünüyle açıklayan anahtardır ve Daniel on birinci bölüm on dördüncü ayete göre, görümü tesis eden Roma'dır. Bu çizgileri bir araya getiren anahtar, Ninova savaşıdır.

Bir sonraki makalemizde, Vahiy dokuzuncu bölümdeki yayları ele alan önceki beş makaleyi bir araya getirmeye başlayacağız.